

z dobrovolně převzaté záruky, není tedy přímý a nemohou proto již býti pokládáni za účastníky tohoto rozvrhového řízení ve smyslu § 6 uved. zák.

Dovolací stěžovatelé též uplatňují, že rozvrhové řízení mělo býti přerušeno na tak dlouho, až bude správními úřady rozhodnuto, zdali na statku K. vážne skutečně reální patronát, kterážto otázka jest předmětem správního řízení, při tom však přehlízejí, že otázka existence reálního patronátu není již předmětem onoho rozvrhového řízení, neboť v té příčině nebylo rozvrhové usnesení ze dne 30. října 1933, č. j. Nc XIV 397/29, Nc XIV 522/30-80, napadeno.

Čís. 16937.

Návrh žalované strany, učiněný v rozvodovém sporu, na vyslovení rozvodu manželství od stolu a lože jest posuzovati jako žalobu navzájem, ať bylo navrženo vyslovení rozvodu jen z viny žalující strany, nebo z viny obou manželů.

Jestliže žalující strana vzala žalobu, kterou se domáhala rozvodu z viny žalované strany, zpět se vzdáním se žalobního nároku, kdežto žalovaná strana navrhla jen, aby žalující byla odsouzena k náhradě útrat sporu, a soud vzal návrh na zpětvzetí žaloby na vědomí, vyhověv i návrhu žalované strany, nebrání to, aby v řízení o vzájemném nároku bylo ihned nebo později k návrhu žalované strany pokračováno ve sporu.

(Rozh. ze dne 18. května 1938, R I 530/38.)

Srov. rozh. č. 9469, 8904 Sb. n. s.

Žalobkyně se domáhala žalobou vyslovení rozvodu jejího manželství z viny žalovaného manžela. Žalovaný v žalobní odpovědi navrhl vyslovení rozvodu manželství z výhradné viny žalobkyniny. Podáním došlým na soud dne 30. listopadu 1937 žalobkyně upustila od žaloby se vzdáním se žalobního nároku. Žalovaný vzal žalobkynino prohlášení při ústním jednání téhož dne konaném bez výhrady na vědomí a navrhl přisouzení útrat sporu. Usnesením z téhož dne bylo jeho návrhu podle § 237 c. ř. s. vyhověno a žalobkyně uznána povinnou k náhradě útrat sporu žalovanému. Podáním ze dne 14. prosince 1937 navrhl žalovaný pokračování v řízení a uvedl, že jeho návrh v žalobní odpovědi, t. j. na vyslovení rozvodu manželství z viny žalobkyně, působí jako žaloba navzájem. Soud první stolice odmítl návrh žalovaného na pokračování ve sporu. Rekursní soud uložil prvnímu soudu, aby ve věci dále jednal podle zákona.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud správně dovodil, že návrh žalovaného za rozvodového sporu učiněný na vyslovení rozvodu z viny žalobkyně, právě tak jako z viny obou sporných stran, jest podle § 2 nař. min. sprav. ze dne 9. prosince 1897, č. 283 ř. z. posuzovati jako žalobu navzájem (srov. rozh. č. 9469 a 8904 Sb. n. s.).

Vzala-li žalobkyně pak svoji žalobu na rozvod, již se domáhala vyslovení rozvodu manželství z viny žalovaného, zpět se vzdáním se žalobního nároku, načež žalovaný navrhl, aby žalobkyně byla uznána povinnou nahraditi mu náklady sporu, a soud onen návrh žalobkyně vzal na vědomí, vyhověv návrhu žalovaného, bylo lze jen stran žaloby, t. j. žalobního nároku žalobkynina na vyslovení rozvodu z viny žalovaného míti podle § 237, odst. 3, c. ř. s. za to, jakoby žaloba ta nebyla vznesena. Nebylo proto na překážku, když žalovaný svůj návrh na vyslovení rozvodu z viny žalobkyně výslovně zpět nevzal, aby v řízení o tomto vzájemném nároku žalovaného, o němž dosud rozhodnuto nebylo, bylo hned potom, nebo na pozdější návrh žalovaného pokračováno.

Pro úsudek dovolací stěžovatelky, že žalovanému šlo především o zamítnutí žaloby, t. j. aby rozvod nebyl povolen z výhradné jeho viny, a že proto vzala-li ona žalobu svoji zpět, byl tím celý spor vyřízen, není jednak ve spisech podkladu a jest i úsudek takový právně mylný.

Mylně má též stěžovatelka za to, že žalovaný tím, že založil seznam útrat a útraty sporu mu byly přisouzeny, učinil projev, že pokládá spor za vyřízený. V podání návrhu na přisouzení útrat ani v založení seznamu útrat nelze spatřovati ani konkludentní čin, z něhož by šlo zcela jasně a nepochybně najevo a který by nedopouštěl jiný úsudek, než že žalovaný na vyřízení svého za sporu učiněného návrhu na vyslovení rozvodu z viny žalobkyně netrvá a jej bere zpět.

Nelze mluvit o opožděnosti později zvláštním podáním učiněného návrhu žalovaného na pokračování ve sporném řízení o jeho návrhu (žalobě navzájem) ani přisvědčiti názoru stěžovatelčinu, že nebylo-li resp. nemělo-li býti řízení pokládáno za skončené, měl býti nesouhlas žalovaného s jejím návrhem na zpětvzetí žaloby projeven ihned, neb že by měl, když se tak ihned nestalo, alespoň nastati klid řízení a že žalovaný teprve po třech měsících mohl učiniti návrh na pokračování ve sporu.

Neoprávněnému dovolacímu rekursu byl proto odepřen úspěch.

Čís. 16938.

Konkurs na jmění výdělkových a hospodářských společenstev (družstev).

K rozhodnutí o výpočtu doplatků jest oprávněn konkursní soud, nikoli konkursní komisař, jehož rozhodnutí v té příčině nelze napravití pouhým připojením hlasovacího záznamu konkursního soudu.